

VERSEK
1966–69

FÉNY

Szép testű hajó
ring
a Dunán.
Sínek kanyarognak
hegyen át,
hegy alatt,
búzatáncoltató rónán.
Eldugott falvak
valaha-vaksi
ablakai mögé
izmos oszlopok
szállítják
a tudást, kedvet,
világnak világosságát,
fényt, fényt mindenüvé,
eszmét,
mely nélkül értelmetlen az értelem,
eszményt,
mely nélkül világtalan a világ.

(1966)

LÁNYOK

Szergej Jeszenyin emlékének

Hajuk búza,
ringva ringó,
szemük páros
kék iringó,

s mintha külön
álmot élne
kiköszörült
rímek éle

alatt hullnak
csillagrendek –
s marokszedni
lányok mennek

(1966)

ALKONY

Röptükben gyűjtja föl az alkony
a madarakat
(Ellustul a nap lobogása,
abbamarad.

Kora tavaszi, bágyadt, párás
bimbó zenék.
Tavasszá ringatók. Mehetnének,
ha tetszenék,

velük, hívnak. Ne szólj, ne szólj most,
ne szólj, hiszen
hallak, szívem. Tudod, hogy hallom
és elhiszem –

(1966)

FÖLÜLNÉZET

Estéknént el- meg elmondogatom,
amire barátom, a bölcs int:

– Hiába lakol a nyolcadikon,
föülről nézve az is földszint.

(1966)

TE

Igézeted megcsap
Fényességes évszak.
Mert a szerelem csak
Sohasem az ész vak.

(1966)

ARCKÉP

Két féldeci közt: – Rohan az élet! –
sóhajt haverem, a költő.
– De hát bármily keveset élek,
az is egy emberöltő.

Emígy rohangál igazával
reggeltől estelig;
majd egy éjt rászán – ez is rávall! –
és csonkká rágott ceruzával
megírja összes töredékeit.

(1966)

AMIT RÖGTÖN EL KELL MONDANI...

Immár én is hozzászólok a múlt évi *Valóság és világgép*-vitához;
remélem, még mindig nem késő. Kissé meg szeretném békíteni az
elfogult tudósokat az elfogult irodalmárokkal. Békíteni meg sose késő,
ajajaj! – Küldök hát néhány csujogatót, epigrammát, réját, reklámverset,
táncszót –: fizikusaink használják szeretettel.

1

Tavasszal meg télidőtt
szeretjük a téridőt!

2

Hölgyem, nem használ
szépitőszer, gyógyszer:

korát megadja a
radiokarbon módszer!

3

Vonulj magfúzióba, Ofélia!

4

Járja garázda barázdáját az aranka-vetésnek –
megmondjam ki e hős? –: lóheremagfizikus.

5

A NEHÉZHIDROGÉN DALA:
Körülöttem nagy fény tombol,
most jövök a ciklotronból.

6

Hason fekszem s látszom hanyatt:
én vagyok az antianyag.

7

– Ógörögül tud-e, lássam?
– Ionizált nyelvjárásban!

8

MÉG EGY ION DAL:
Vegyen Wilson-ködkamrát,
mert anélkül meg nem lát!

9

AZ ELEKTRON DALA:
Nem vagyok már negatív hős, ha mondom,
amióta létezem mint pozitron!

10

A FIZIKUS BÚCSÚJA:
Irodalom, tudjad, tóled el kell mennem,
és teéretted kell plazma-halmazállapotba öltözniem.

(1966)

ARCKÉP

Nagy feneket biz kerít ő
– merthogy dühödt hittérítő –,
s ha érvet mind sorba rakott
s nyolcszáz szóviccet faragott
(oly jót s oly rosszat – ez vili! –
nem gyártott csak Sekszpír Vili),
ne feleselj, mert semmit a'
nem ér –: eleme a vita.
Hogyha megkérdezed: kija?
– Hát az Utunk Sáskándija.
Még hogyan fejére áll is*,
drámája theátreális;
ő maga belestapiszkál
rendezésbe, oszt eliszkál,
hogy a Panrasszusra jusson
szamosháti (plebe)jusson,
mivel néki ez a kéje;
s ámbár nincs nyomorfekélye,
egy kis sebpénz nála elkél,
min vásállható ezer kéj –
Kent például avagy konyak
– s ingyen: költői alkonyat.
Nincsen itten semmi hégzag,
s fölülírott, kedves Gézag,
továbbra is becsül híven –
vitafelem, agresszíven.

(1966)

RÖVID VERS AZOKNAK, AKIK HÁTRAFELÉ NÉZNEK

Sorban, szépen. Virslit adnak.
Gyülünk, gyülünk egyre többen.
Hogy előttem sok az ember?
Fő, hogy sok van már mögöttem.

(1967 körül)

* Arany Jánostól lopva.

SZÜRET

Bölcsülök napról napra, lám,
csak lusta vagyok számba venni.

Lassacsán megértem talán:
a kevés is jobb, mint a semmi.

A sokat s jót – mint kellene –
nem bírom, sajna, győzni szusszal.

Míg röptet a kor szelleme,
közlekedhetem trolibusszal.

Így előznek meg álmaim –
előmbe vágnak, amíg alszom,

jelenvoltom határain
jövöm kiáltják messzehallszón,

a lehetséges gondolat
körüllengi a való gondot,

s a rím is szárnyat bontogat
s röpíti, mit az idő mondott.

(1967)

FÁRADT ESŐBEN

Fáradt esőben bandukolva,
a szíves latyakban bokáig,
sokáig tart a hazatérés
a dolgoknak végső okáig.
Nehéz a poggyász cipekedni
nehány kiröhögött erénnyel.
De utasunk reménykedik, lám,
s a felhőknek *oszoljt* vezényel.

(1967)

SZŐNÉK RUHÁT

Szónék ruhát a világ álmaiból,
de nem mindig akar egyet az ész
s a gyomor.

Finom szövetet éhesen?
Vagy olcsó dokkot jóllakottan?
Tízezer éve kérdezem,
csoda, hogy még meg nem háborodtam.

Szónék ruhát a világ álmaiból,
de nem mindig akar egyet az ész
s a gyomor.

Zsákutca, zsákutca. Bizakodásom
legörbül, legörbed nevetésem.
Zsákutca, zsákutca – hol a kiút?
Hát átmászom a kerítésen.

Szójünk ruhát a világ álmaiból.
Ha jóllakott az ész, mit számít a gyomor?

(1967 körül)

ÉN AZT HISZEM

Én azt hiszem,
hogy akik
szüzen halnak meg,
pokolra jutnak.

(1967 körül)

CSONTOK

Prof Dr. Fazakas Jánosnak

I

Csontok, csontok,
Hogy csikorogtok,
építtek-bonttok, javítottok-ronttok.
Bőrömmön kiárad a láz.

A rádión egy koponya,
vicsorit foghíjas vigyora –
– hát talán ez a vég, veszett
csont-végezett oly élvezet?
S e csont vigyor az, mely mindent megmagyaráz?

Amely leszek:
összekoccan bennem a váz.

Mész, foszfor, élet-termelő,
szorgalmas vörös csontvelő.

Csontok, csontjaim, csikorogtok,
amíg élek, amíg éltek.
S ha a halál késes angyalai
húsomból kiheréltek:
ti őriztek engem tovább,
évszázadoktól meggyötörten,
tanúm leszél, ásványi váz.
Hogy nem hajlottam. Hogy csak törtem.

II

Időm egyre kevesebb
– s ez nem keresztény misztika – –
E világon mit keresek?
No, keveset.
De most nem illik a panaszkodás,
költői kotkodács,
minden napra egy vers – pardon: tojás,
utókornak fehérje, vitamin.
Vagy még az se: csak annyi, hogy legyen
elcsámcsognia valamin.

III

Nem keresztény e misztika,
inkább amolyan istenátka:
féreg bújjék bőre alá,
aki az időt kitalálta!
őrölje hagymáz, kolera,
rohassza csuma, pestis! –
Káromkodom, lám, s hogy ver a
szívem – túlélem ezt is;
nem sokkal, persze. Az Időtől,
e nyamvadt cinikustól
túl sokat nem remélhetek,
Így hát a költő kussol,
hiszen elképzelni se tudja
– oly eset s oly esetlen –
a halált. De valljuk be csak:
az öröklétet sem.

IV

Misztika ez, de nem keresztény – –
sárgává érnek mind a csontok.
Ízületeink addig is
ropják a táncot, a bolondot,
velük totyog öregesen
(mert bölcsen s higgadtan) a váz.
Amely végül maga marad.
S amely végül mindent megmagyaráz.

V

Misztika ez, de mily pogány!
Hogy a verejték is kiver.
Olvaslak – a halál jogán –,
fejlövéses Apollinaire,
jogán a halálnak, amely
hozzád süllyeszt – hozzád emel.
Nincs vég. Végem csak énnekem van,
mert tudom, hogy *lesz*. – Gyűl a vád
létem ellen, s én motyogok:
hogy: *előre!* – vagy csak: *tovább!*

(1967)

[ÜLÜNK AZ ORION-KÁVÉHÁZBAN M. BÁCSIVAL]

Ülünk az Orion-kávéházban M. bácsival,
ő öreg, én öregszem, egyidősek vagyunk,
és Horace Cockery lelke lebeg a borvizek fölött.
filologizálni is fogunk, M. bácsi, mert a szocializmusban ezt is kell a
költőnek.

De egyelőre nézzük Yzé bácsit, aki mosóteknőt kér a pincértől, megtölti
coca-colával és véres lepdőjét mossa, mossa, mossa benne,
és a fotocellás ajtón bejön az Irgalom Atyja és nem hagy el.
Vén szar vagyok én már, M. bácsi, ha Te tudnád.
Mit tegyek, istenem, ha csak ilyen emberpéldányt kaptál. Kaptatok.
Azt hiszitek, elégedett vagyok magammal?

Túl az spanyolfalon lábonálló cock-tail-(kakasfarok)-party.
Hát ezért érdemes volt leszállani a fáról?
Halló, Mr. McNamara, találtak valahol egy atombombát, nem az öné
véletlenül?

Az ember ne mászkáljon atombombával, mert még elpotyogtatja.
Valahol. Véletlenül.

Halló, Mr. Defoe. Csinált ön, ugye, egy csomó gyereket, mégsem ja-
vult meg, pellengérré rakták. Kölyökkoromban láttam egy met-
szetet róla: a cockney-ül (s nem Cockery-ül) beszélő tömeg
megköpködté. S nem javult meg, nocsak. Mr. Taylor adott 10
fontot a Robinsonért. Merthát ő is *Taylor for gentlemen* volt.

M. bácsi mondok most egy bölcsét: jó barátok azok, kik ellopják
egymás világát.

S micsoda erkölcsös lopás ez?

Nos kanyarodjunk vissza: két lábra álltunk, emiatt nem ülhetünk
le a cock-tail-partyn.

(Cock-tail, mondanám, ugye kakasfarok.)

Ez a vers – vers? – mind Rólád szól, M. bácsi, tehát nyugodtan
beszélhetek magamról.

Életem huszonkilencedik évébe'

nem kötött engem a jóisten kévébe (ezt Arany Jánostól loptam)

(és, istenemre, aki nincs, jó helyről loptam),

s ha élni akarok, annyit kell dolgoznom, hogy élni nem marad időm,
mit nem adnék, ha aludhatnám 48 órát. Altató nélkül.

Aztán megint előlről.

Semmire sincs időm. Lesz tán az unokámnak, Ebben bízni kell.

És Te, a három évtizeddel bölcsőbb, pipázol bölcsen s nem hagyod
Magad.
Istenem, bírnám csak még három évtizedig.

Yzé bácsi mossa, mossa
mosatási költségeit
az állam finanszírozza.
(Ezt meg Karinthytól loptam – szegény, ha tudta volna, milyen
igaza lesz olykor!)

“És legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jó kedve mirajtunk, és a mi ke-
zünknek munkáját tedd állandóvá nekünk, és a mi kezünknek
munkáját tedd állandóvá!”
Így végződik a XC. zsoltár.

Feleségem falujában pedig azt mondják:
– Szarok a falunak s a falu nekem, s úgyis nekem lesz több.
M. bácsi, ismerz csecsemő koromtól.
Emtem a múzsa keserű csöcsét,
istenemre – aki nincs – istenemre: irigy sose voltam.
Hülye, az igen. Sokszor. Tán örökletesen.
Mert
anyám egy vasúti főnök,
apám egy úrinő.

S mégsem tartom igazságosnak, hogy meghalunk,
Igaz, az örökéletet sem tartanám.

Addig is: találkozunk keddenként az Orionban.

(1967)

ÖVÖN ALUL

A szorítóban
övön alul ütött a másik.
Tíz másodperc – csak ennyi
maradt a föltámadásig.

Hát megkóstoltam a halált.
Tisztességtelen volt a harc.

Mert ott sosem akarhatod,
amit akarsz.

Énnekem nem kell jutalom
(nem mintha kapnék valahol) –:
csak annyi, hogy fölmentsetek
a MÁSOK bűnei alól.

(1968)

FÖLFEDEZŐK

Az utca – utca. Csakugyan!
Esik – sáros.
Nap süt – poros.
Éjjel – sötét.
Ki hitte volna –
vannak még csodák!
A búza – búza. Szőke. Az
ocsú – ocsú bizony,
a pipacs meg piros.
Saját
szememmel láttam!
Vannak még csodák.

Az ember – ember. Csakugyan! –:
nem csirke, nem ló,
nem isten, nem ördög.
Az egyik épp most kacagott,
a másik meg üvöltött.
És én – én mindezt
fölfedeztem!
Remek!

(Utóirat:
Gyerünk hát, emberek,
és bővítsük a listát!
Nem más fizet rá – mi magunk,
ha utánvéttel vagyunk optimisták.)

(1968)

IKAROSZ

J.G. 1934–1968

Teljesítik kötelességük a legendák:
szétfoszlanak.

Ó, ember, mért is találtad ki őket!
Hogy egyszer – végül – rájuk fizess?!
Lidércálmaid nem hagynak el ingyen!
Felnőtten is felelsz
a gyermekkori
tüzes
sárkányok gazzetteiért,
kísértenek a lángot okádó
Véletlenek!

TE hitted, Ikarosz (:hogy higgyem):
hogy legyőzzük a Sárkányt, a
Véletlent, a
kitalált
kora-halált.
(Négy év volt közted és köztem.)

A legenda végsőt rúgott –:
Ikarosz meghalt
kötelességteljesítés közben.

(1968)

KÉT IDILL

I. ŐSZI IDILL

Jöjj ki a rétre, Chloé – ki a rétre – azaz: hol a rét itt?
Szállj csak a liftbe hamar, szállj csak alá, gyönyörűm:
térdig a súlyos ködben, az állig hűs levegőn – add,
add a kezed, kicsikém, sürget az út, hív az út,
hol van a rét – jaj, messze, be távol; – amíg odaérünk,
új mitológia és rengeteg új csodaszörny
áll elibénk, segítőn, avagy éppen ránk fenekedve

(ketten félni se rossz – jöjj le, Chloé, gyönyörűm),
brummog a busz, tovagördül az aszfalt éveken által:
persze, a hely kicsi, szűk, száz s ezer évekig így,
így toporogtunk, így mocorogtunk – – semmi! kapaszkodj! –:
tegnapiak, maiak: mindje sietve tolong –
tegnapiak, maiak meg a holnapiak s azután is...
Húzódj félre, Chloém – nézd: odakünn s idebenn
hogyan nyüzsög, árad, tervel, gyűlöl – fázik – – elalszik
mind, ami van s ami él – s mind az enyém s a tiéd:
mind a miénk, mert tudjuk, látjuk, félve szeretjük,
mind a miénk – igazán – – mind a tiéd – akarod?
Örvendj, hagyd ma a gondot, a rét vár, pásztori játék:
ócska idill, de idill; – zúzmara-hamvas a táj,
s az tud örülni csupán, aki angyalian felelőtlen – –
lásd, gyönyörűm, emiatt ritka öröm a miénk.
Ritka, rövid. Hiszen, ó, hiszem én, hogy öröme születtünk –
épp csak az út tövise – ördögi kínokon át – –
Épp csak az út, csak az út. Hát térjünk róla le egyszer!
Jöjj ki a rétre, Chloé, jöjj ki velem, gyönyörűm,
őszike kékell, szálás az erdő s már a kökény is
édeskés-fanyarul, csóktalan adja magát,
s hogyha a dér megütötte, szelidül inyünkhöz a döblec,
lassan a must bevadul – bor ma az új, ma az úr,
hallgat a tarló, nem ciripel, vágyódva, tücsökkel,
néma a rét, szava nincs – s ezt így is elértjük, ugye?
Új mitológia, új csodaszörnyek, rettenetes nagy,
nagy hatalommal élénk vágnak az égbe, Chloé,
új mitológia, új csodaszörnyek, a rettenetes-nagy
földi meg égi világ új, szigorú urai –
ó, kicsi pontok, amik mi vagyunk – beleámul a lelkünk –
szürke a lombtalan ég – vissza ki adja színét?
vissza a nyárit, a kék-remegőt, amit oly híven őrzünk
pórusainkban, a vér kék-piros útjain; és
színeket álmodik újra szemünk, s kivetülnek a színek,
s tisztul a köd, s a határ lángba borul, csupa tűz,
tűz, csupa tűz, csupa láng, csupa fény, csupa édes erőszak,
lángol a tarka avar, kis tüzeket nyit a dér,
villamosok pirosan sikítoznak, a fék sziszegése
súgássá szelidül, és mi megértjük a szót:
fák szava, rét szava, mindenség szava mind nekünk *mond* –
így alakulgat a táj, fölveszi antropomorf
gúnyját az idillben, amint kell, s minket is át- meg
átölel – – ó, ölelés: hallgatag, égi, csodás; –:

földi parányok Mennyei Perce, Kaland, peremén a
Létnek; -: tán Születés – – vagy kicsi percnyi Halál!
Nincs, aki tudná, nincs, aki szavaink kitalálná –:
holtig mondani kell, üzve-keresve a szót,
mely tovaszökken, amint kezed érte kinyújtva, kiáltod:
Most! – Most? Már odavan! – Rajta, tovább, amíg élsz! – – –:
Falkavadászat az őszi csapáson, az ősi csapáson.
Majd ha kidőlsz, odaadd jócsövű fegyveredet:
jól olajozd be, pucold ki – ragyogjon! – s hogyha belőtted,
átveszi majd fiad és átveszi majd unokád.
Hadd vegye át – neki tán sikerül, ami nem sikerült most
néked (: a kéz ha remeg, messze iramlik a vad).
Jöszte, Chloé, gyönyörűm, kezed add, melegíts, ha didergek,
hűts, mikor éget a düh; add a kezed, gyere most:
távol az úttól, antropomorf táj -: földi lakásunk
barnapiros talaján ősziké kéklik, alél,
ájul a galagonyás, tölgyesben makkol a vadkan – –
jöszte, Chloé, gyönyörűm, – jöjj, ha tanulni akarsz:
megtanulod ma a békét és a derűt tanulod ma
(háborítatlan Idill – ó, ugye, kell, ugye, kell!?)!
Kell a növénynek a fény meg a holdnak az éj – s te tudod, hány
csillag az ég – Te tudod!: annyi, ahányat akarsz – – –
és te tudod, hány élet a föld – és mennyi halál, jaj!
(ó, te tudod s tudom én, mennyi halál, jaj, a föld!).
Így kacarászva szelíd (s te tudod: gügye) disztichonokban
gördül az édes idill – mint a virág, ha virul – –
jöjj ki, Chloé, ki az útra, a Lét, a Világ zavaros nagy
forgatagába megint: esteledik, beborult – –
minden idillnek nátha a vége, Chloé, gyere hát, és
este igyunk, – kisanyám! –, jószagú székfűteát!

2. TAVASZI IDILL

Nem harapós a nap immár, megszelídült: hozzánk; – idesüss csak:
bokrok alatt hópötty: pillésziromnyi virág:
bokrok alatt sikítózva – – a fül belecsöndül, a lélek
részegen áradozik: jöjj ki, Chloé, gyönyörűm,
brummog a busz, tovagördül az aszfalt éveken átal,
jöjj ki, Chloé, kiterült szőnyegesen a tavasz,
lány cicabarka-pamacs veri föl felhők puha habját,
pengés-kéken az ég húzza le zúzmara-szín
téli szakállát, s lám, Adonisz vércsöppje-virága
csöngi: fölérez a holt – nincs mese, itt a tavasz!

S nincs, csakugyan, nincs mese – piacunk a primőr vitamintól
hemzseg: ronda spenót, vajpuhafriss retek és
zöld – derűlátó! – hagyma, saláta, s ahol van üvegház:
paprika már! – s no, tudod, ez meg amaz, miegyéb.
Persze, ez is kell. Mert, kicsikém, ha leszáll a napocska,
s hosszú munka után váltani hogyha lehet
pár szerető szót, eltöprengünk: mit hoz a holnap?
s bármit hoz: mi legyen holnap nap az ebéd?
Hogy mi a könnyebb, hogy mi az olcsóbb, ám kiadósabb. –
Minden idill tavaszon téged idéz, Vitamin!
Nos, gyere most ki a rétre, Chloé, talpunk tocsogókon
tocsan, a hó leve sír, gyöngyösen izzik a rügy,
zölden a fű; ibolyául szólít a rét is, az ég is
s én téged s te viszont. Bársonyos est születik,
bíborban születik, minékünk, kicsikém – no, babusgasd
hercegi, szép csecsemőnk. – ◡ ◡ / – ◡ ◡ / –

(1968)

CSILLAGOM

Csillagom, egyedül
aki világítasz, ki ne add
magad, titok marad
a titkod – úgysem érsz
nélküle semmit;
csak te tudod, mit rejtegetsz még
vagy mit nem – csillagom,
csak úgy érsz valamit,
ha félig kiismerhetetlenül.
Fényed amikor adtad volna,
nem kellett; kifogytál belőle:
a fény is véges, csillagom,
véges, mint te magad.
Vagy késve érkezik a fény,
mióta útnak eredt, kihunytaal,
túlélt a csillogásod.
Emiatt van, hogy talmiak
minden túlélők. Emiatt,
hogy idejében veszni kell –
ne élj túl, csillogom,
ne élj túl, nem szabad,

ünneprontók, rossz-szavúak,
hazudnak a túlélők, csillagom,
miért, miért, miért akarsz
még mindig fényleni?

(1969)

KAMASZKOR

Isteni kamaszok valánk
százhusz éve, halálunk előtt, születésünkiglen.
Úgy éltünk, ahogy meghalánk,
úgy haltunk meg, amint éltünk vala;
az öregségre csak halál után
került sor – de ez nem bűnünk. Az élők
bűne.

A kamasz nem talál ki
értelmetlen halált
(értelmetlen az, miben nem hihet), –
hivők a hit értelmében! Talán
még megirigylitek.

Fölkerestük a harcteret, ha kellett –
még nem volt fölhalálva a
hazajáró, összkomfortos halál,
amely válogatás nélkül kijár.

S nem pika elé csupasz mellet!

(Igen, még annak a
bárgyú olajképnek is van igaza
– bármekkora giccs –,
melyen kardja hegyét önvérébe mártván
írja búcsúsorait a fiatal Petrovics!)

– Nos, költő barátaim,
hogy érzitek magatokat
a fejlődés ideiglenes csúcsain?

(1969)

AHOGY A HEGY MAGASBA

a hegy ahogy magasba
vagy mélybe a vizek
nyelvre az ízek

ágyban

a szalma fölzig
sós habbal permetezve
hold-éjszín tengeren
valahol megpihenni
ember én emberem
búcsúzni az időtől
hogy vakmerőn kilépve
e létből

álmainkat

(szegények) csalni lépre
ahogy a hegy a magasba
és magvába a föld
és kerekedvén bennünk
a nemlét – megfület
a rettegett – ki tudná –
neszei a közelgő
a hegy ahogy a magasba
megkérdesztenül
mindig ha szépet-szépet
gondolnánk –

legbelül

elszólja magát – hallga –
az iszonyat – ki bírja
mind számon tartani
és nincs mód tenni nincsen
végig csak vallani
ahogy a hegy a magasba
és a vizek alatt
s leinteni szelíden
itt benn a Nyugtalant

(1969)

???

Fölkavarodván, hallgatag éjen, nagy-tele szájú
remények,
ó,
lángba ki volt, ki borított, hamuvá
ki emésztett,
fellegebe ki burkolt, ki szórt szét
árnyéktalanul,
kitudott igazán kihazudni,
ki tudott hamisan
– mert kis időre csupán –
nyugtadni, ki tudna
kölsön más lelket, szívet, észt,
ki segít ki
hulltunkból, ki vezet haragunkig
– egyetlen megtartónkig –, hogy
hallgatag éjen
nagy fennszóval szólhassunk – míg
szónk születik még –,
túlkiabálva a napra-napok
elemésztő,
lassú,
halálos
ritmusát???

(1969)

MINDÖRÖKKÉ

Most már mindörökké
jelentéstelen hallgatás
a tied, jelentéstelen,
hallgatsz, mégse szólsz,
mert tudod: várjuk,
mert nem akarsz várakoztatni,
hát inkább hallgatsz mindörökké.

(1969)

MAGASSÁGOS

Ó, add meg, Magasságos Türelem,
add meg magunkat!
Hogy újra és újra elviseljük
évszakok elhalálozását –
várás a részünk mindörökké.
Add meg, hogy tudjunk várakozni,
szánakozni a várakozókon,
várakozni a szánakozókra,
mert vigaszra jogunk van.
Add meg, Magasságos, magunkat,
hadd kezdjünk vele valamit,
míg sorba állunk egy gödör előtt.

(1969)

APHRODITÉ UNOKÁJA

I

Amikor hármat csillagzik az est,
szavakká széled a bizsergés,
folyó felhólyagzik,
rög a röghöz közelebb szorul
súlyunk alatt;
mikor a virágok sírokba fogódnak
– föld alatti súlytalanság,
föld alatti lebegés –,
szívünkkel versenyt ég valahol
egy vak isten szeme;
aztán a hajnali nap
vörös izzásra csókolja
kertben a rózsát.

II

Micsoda árnyékot vet a szél!
Szinte vakít:
látni is alig, hogy a déli nap
fehér izzásra csókolja csendesen
kertben a rózsát.

Ilyen csönd
csak két szó találkozásakor születhetik.

III

Pitypang-gömb robban,
szelíd szilánkjain
megcsúszik a tekintet.
És – valahol –
egy aknára szaladt szerelem – – –

*Jól megmunkáltad a vasat,
isteni kovács,
Aphrodité ura!
Kardot lépik, gránátot, aknát,
holta előtt ezer halált
unokád, Aphrodité!
Utad, Aphrodité,
vasak közé keskenyül,
keskenyedik egyre.*

IV

Kő, kő köröskörül.
Kőbe faragott tűz.
Szervetlen márvány-mozdulat.
Kő, amely túlélte a hús-vér tüzeket,
vas véső – túlélte a márványnak kölcsönadott
mozdulatot; túlélte, karddá született.

V

Szárnyatlan fellegek
zuhannak részegen
a fákra. Vagy szárnyat kapnak a fák
– szárnyatlan-felleg-szárnyat,
fölszállnak szégyentelenül,
földből kitépett zsigerekkel – –
tátongó tölcser:
a föld, a föld csak úrt kap cserébe mindig?

VI

Lábnym,
őzé, szalonkáié,
vadkané, emberé –
nem üres, mert látható,
s mert kibéleli az emlékezés.

Add meg, hogy túléljük nyomunkat itt e földön.

VII

*Ó, szeretett jajgató, tökfílkó atyámfiai az
Emberiségben, jobb lesz, ha befogjuk nagyra
nyitott szánkat; ha abbahagyjuk a jajgatást
és elkezünk gondolkodni! (Carlyle)*

– Ne bomolj, te hennahajú.
.....
– Akkor mit ácsorogsz az utcán?
.....
– Nem, a germánoktól, mi közöd velem. Nono! Hadd halljam...
.....
– Te és Aphrodité! Ne röhögtesd.
.....
– Te és Mária! Ne röhögtesd!
.....
– Még hogy Istar! Ne...
– Mert te csak ölni tudsz?!
.....
– Mert minden, ami ezután lesz, éntőlem származik.
És rög a röghöz közelebb szorul:
így lesz a föld szilárd.
És virágok gyökerébe kapaszkodnak a sírok;
így lesz könnyebb a halál.
Akár véső, akár kard: kegyetlen a vas.
Egyik: hogy megtartsom holtom után.
Másik: hogy elveszejtsem életemben.

VIII

Egyik: Hogy meghaljak.

Másik: hogy ne éljek.

Halál

és meghalás.

IX

A hajnal, persze, nem rózsaujjú már,

Héra szeme istállóba költözött,

mióta szemlét

tartott a rózsaujjú Nemlét,

a tehénszemű Nemlét,

s kisajátította a jelzőket,

hogy csak benne éljenek tovább.

A jelzők.

Általuk

hány becsületsértés esett a dolgokon!

*Mondják, a lélek addig vándorol,
míg le nem kopnak róla a bűnök.*

Vagy pedig –

– a bűnök addig vándorolnak,

?

míg le nem kopik róluk a lélek.

X

Napok, órák, már csak percek

számlálják ki nyugdíjas őszirózsa

búcsúzó szirmain:

szeret? – nem szeret?

S a végső szeretlek-nem szeretlek után

megint özvegyen marad az ősz.

XI

Valahol szembejön velünk

a Nemlét.

Ki tudja, hol; milyen gyorsan:

ki tudja.

Szemünk versenyt ég, istennő, szíveddel.

Abban reménykedünk, hogy majd miértünk
nem kell örökösödési adót fizetni,
hogy a kamatainkból telik
valamire, ami holtunk után is
életképes marad;
ha kibírjuk halálig: kamatozunk;
föld alatt virággyökérbe
fogódzunk súlytalanul.

(1969)

HÁROM TORZÓ

I. (ÉLETEK)

Hétfőn fáradtan ébredek,
fáradtan az eljövendő
hétközi életek lehetőségeitől.
Hétfő reggel kezeslábas életbe öltözöm,
kérges a reggelem,
bütykös a dél, önkívület az este.
Kedd reggel pihent életet veszek föl,
estig vagyok a restje.
Szerdán szivarozom,
mindenképpen munkálkodom
a marathoni összeesésig.
Csütörtökön jövök rá,
hogy közel a vég,
de a kezdet még késik.
Péntek a kötelező derű:
elragadom a babonától,
csakazértis húsra fogom,
vagyis úgy teszek, mintha melegedném
nulla Kelvin-fokon.
Szombaton zeuszi életet öltök,
kicsapongót: egyszerre vagyok
főisten és főördög.
Vasárnap megadom magam
derű előtti borúnak,
és este nagyot mulatunk:
hétéltűek – egyhaltűak.

II. (ÉLETRAJZ – AZAZ: ZJARTELEÉ)

Született kétezerben.
Kijárta a szenilitást
felső, középső, elemi fokon,
majd a befejezett
munkát rombolta le a kezdetekig.
Leköpdöste a megfogható
részleteket,
lassan hinni kezdte az elvont egészet.
A Holdtól visszaszállt a Földre –
ez volt a legnehezebb:
nem tudta megszelídíteni.
Már gyermek volt, mikor
nagy ínség ette a világot,
az élesztőt ötezerért
adták, dermesztő volt a nyár;
ő lassan elfeledte
az ábécét; elhunyt
kilencszázharmincnyolcban,
nagy szerencséje volt:
nem érte meg az első világháborút.

III. (IGAZOLVÁNY)

Ezen igazolvány
kelt, mivel kelnie kellett,
tanúsítandó, hogy
nem szabad feledni az első szerelmet,
mert az örökkévalóság
csak első kóstolásra
bizonyul örökkévalónak.
Igazoljuk tehát,
hogy kezdet nélkül nincsen holnap.
Igazoljuk továbbá,
hogy – főleg beletörődés folytán –
elviselhetőbb holnapok lesznek,
de emiatt
egyre inkább fog fájni a kezdet.
Igazoljuk, hogy ebbe mégse
akar beletörödni, amióta
s ameddig tudja eszét.
Igazoljuk, hogy igaztalan
minden szófia-beszéd,

mely szerint végül kikopik
vagy meg is hal talán,
mielőtt megérné a szüretet.
Igazoljuk, hogy elsiratták.
Igazoljuk, hogy született.

(1969)

UTAK

Utak. Vadak, szelídek.
 Bátorítók, nagyok.
Én, ki még itt e Földön
 itthonülő vagyok
(otthon a testnek – börtön
 léleknek ez a part,
lélek, képzelet, elme
 mindig szállni akart,
míg rög-anyánk szerelme
 végképp be nem takart) –
itthonülő e Földön –
 s bár, kötnek élők-holtak,
kiszökni rácsos égen!
 megtaposni a Holdat!
súlytalanul és fájón,
 mint az anyai sóhaj –
örök pörlekedésben a
 a gravitációval!

Árkát-bokrát, mennyét-poklát
úttalan utakon utazva kutatom,
áldatlan állapot – eső elől állatok
futtában rohan a futásom rokona,
szidjatok, áldjatok, meg sosem állhatok,
aki megigazul, gyötrő vigaszul
(még akkor is, ha arra tart, ahol szakad a part)
tudja fájón: minden tájon
hazajutni akart.

Valamicske boldog messzeséget
hoznia magával, ha visszatérhet.

Elindult a Semmi felé
— vízi úton – Ada Kaleh

tűzhelyek kialudt tüzét
álmodják csüggeteg fügék

Kinek ellent nem állanak
az állingáló várfalak

nagyobb ellenség láthatatlan
közeledik – ma árny alakban

holnap már kézzel foghatón
Az ember aki vasbeton

lábön-járó-óriás tervet
megszületendő jövőt termett

az ember aki látva látott
egy emberszabású világot

– az álmaiban született
életre kelő életet –

az Ember aki vasbeton – –
tudjátok már – nem folytatom

Az Időben így ér haza.
S akkor neki van igaza.

AZ ASZTAL

(Tg-Jiu, 1969. ápr.)

Nincsenek
nimfák istenek sellők tündérek habléányok
árkádiái pásztorok nem
lantolgatnak verseket
álruhás (ember-alakú)
istennőknek kegyeikért

Ez csak a Zsil,
hordja az ipar prózai piszkát
(minden haszonnal jár egy kis megalkuvás)

Nincsenek
sellők tündérek nimfák habléányok
nincsenek sehol
csak itt:
az Asztal körül
itt ülnek némán –
szólni nem szabad!
– így szólt a Mester

Ne szóljatok
mert akkor több szépet gondol az ember
magáról s rólatok – rólatok és magáról
Ne szóljatok
hadd gondolja el zavartalanul
hogy
szeret – nem szeret
esik – kisüt – befagy
s – ó – halhatatlan sellők habléányok
örökkévalók mert nemlétezők
örökkévaló és nemlétező
csókkal hirdessétek a csönd csodáját
a hallgatását mely kijár
kinek-kinek – hogy istenek
ne bántsák gondolatait

Ne szóljatok
hadd gondolja el hogy itt ültök némán
az Asztal körül
hadd gondolja el
miért nem szabad szólnotok
miért kell elcsenni egy cseppnyi csöndet
az örökkévalóból és hogyan
kell sáfárkodni e kurta kinccsel
Nimfák tündérek sellők habléányok
hallgatagon
örökkévalón
nemlétezőn
e földi létezők között
tűnő idő

folytatásos zajok között
őrei éjjel-nappal a
Megnyugvás szabadtéri kincsestárának
– talpunkon a Föld fejünkön az Ég –
ne szóljatok hadd gondolhassunk el
minden hiányzó szépséget hiányzó
nyugalmat minden eltökélt
Reményt – hogy mégis fegyverek zaján túl-
csöng az Emberi Csönd s hogy minden
lármás nyugtalanság elhalasztható csak
ez a percnyi hallgatás nem –
soha – örökké – – olyankor tehát
mikor azok vagyunk akiknek
lennünk kellene
vagy lennünk illenék földrészközi
illemszabályok szerint
– illetődj meg
illetlen ember
egy percre csak
és értsd meg amit ez a hallgatás mond
minden emberi nyelven egyaránt!

(Ne szóljatok –
– így szólt a Mester –
ne szóljatok hisz oly sok a szép
gondolkodnivaló

S hogy szépeket gondoljatok
arról magam gondoskodom
berendezvén e helyet)

Aki az utakon van otthon
otthontalan

a gondolat csak fényűzés mert
csak gondja van

a föld mely gonosz is tud lenni
a föld amely

áldani tud átkozni tud míg
majd megölel

utoljára-utolsó csókja
homlokomon

jelenti hogy milliárd évét
birtokolom –

a föld mely útjait kitarja
s biztat: eredj

tudom hogy visszavár tudom hogy
tudja: csak egy

számomra ő és oszthatatlan
oly igazán

mint az élet-halál – hisz végül:
csak-egy hazám.

(Temesvár, 1969. ápr.)

Amaz istentelen,
Székely György mezítlábas bocskoros
gatyás kaszás cséphadarós
és igazságukig mezítelen
és ökölbe guvadt dühü
lógó bordájú horpasz hasú
hadai láthatatlan
ostromlétrákon megmásszák a falakat

“...de az ő szabadságokat az el-múlt időben
az ő pártolásoknak és fel-támadásoknak miatta
– mely támadást egy lator Székely György
Hadnagysága alatt Keresztességnek nevével
mind az egész Nemesség ellen indítottak volt
– mivelhogy amiatt örök hitetlenségbe esvén
tellyességgel el-vesztették...”

(Werbőczi, Tripartitum, III, XXV)

Amaz istentelen lator
Dózsa minden nem- és nemzetbeli
hadai...
 éppen neonvilágítást szerelnek
a műemlék Történelem fölé _____

A KAPU

(Tg. Jiu, 1969. ápr.)

A határ
fogalmak határa szerelmeké s a lét formáié
s a lété magáé
vagy ösztön és tudás határa
a határ: zárt s rettenetes
s mert ismeretlen: ijesztő (azért hogy
a végtelenség fő vigasztalásunk
határaink között)
a határ itt hasad meg hogy kilássunk hogy tovább-
tudjuk magunkat magunknál – a határ
itt szelídül határtalan reménnyé
a Kapuban

Kapuja csóknak tudásnak –
minden folytatásnak minden megmaradásnak
minden továbbjutásnak a megmért világban
kapuja születésnek kapuja elmúlásnak
mert minden születésben az elmúlás csirázik
és minden elmúlásban a születés dereng
az utak összefutnak
a Kapuban
eleje-vége minden útnak
Hiányunk helye fáj
mögöttünk
kitörülhetetlen az üres űr –
s egyedül egymagunk mi más lehetnénk
mint a magunk hiánya
körülhatárolt üres űr

Valaha – valaha
találkozott valóság és lehetőség
találkozott a szépségben s kívárta
(mert a szépség türelmes) – kívárta

(türelmes mert elpusztíthatatlan) – kívárta
(csak a mulandók türelmetlenek) – kívárta
(csak a végtelenség vakjai) – kívárta
mestereit: anyagba álmodóit

kivárta hogy türelemre tanítsák
az anyagot iránta

így lett a Kapu kezdet s folytatás
eleven s diadalmas
seb megmért életünk határain

(KÉPESLAP, AUTÓBÓL)

A kezdő part bizonytalan
kíváncsisággal a folyam

habjaival ismerkedik,
sorakoztatja érveit

(daruk, töltés, földnyelv, a gát);
még csak próbálgatja magát,

fiatalon is óriás:
mint ellenfele – s mint a láz,

s kölcsön-láz az emberi,
mely továbbra is növeli;

földszintesült sziklák lapítnak
(szót fogadván a dinamitnak);

minden nyüzsőg, versenyt locsog
a víz és a parti lucsok

(esik éppen); nincs irgalom,
a szorgalmatos forgalom

sárt csap az ablakperemig fel
(Íme, képünk az ellen-Styxszel.)

(KITÉRŐ: EGY HAJÓÚT)

Dagasztottuk a sarat, hátha
megkél belőle legalább
egy komiszkenyérvnyi mondat –
de csak
cipőnk lett sáros. Porból valánk
s átszitált rajtunk az eső,
Készült jócskán már az ősz.
töprengett még a tél – tehát
dúlt (bennünk, rajtunk, körülöttünk)
az *átmenet*, ilyen
felemásul léptünk a hajóhidra
(stílusosan különben,
mert mi felemásabb a hídnál? amely
se itt, se ott. Mert mindig ott
vagyunk, hogy épp
elhagyunk valamit s majdnem elértünk
valamit)
így léptünk a hajóra.
Lihegett,
ködöt lihegett már a víz, s a partok
gyanúsán süllyedtek,
a Duna mintha ár ellen úsznék,
mint egy nonkonformista zsarnok,
palira véve az egész
hajórakománynyi dacot,
emberit persze, amely mindig
hazudja a reményt,
bárhányszor rajtafogják.

S e hazugsággal célba ér?

Mi célba értünk. Igaz, nem egy
megtorpanás fejvesztett ácsingózás
ködkürt-riadó árán
küldvén a jeleket kicsi,
de éppoly zártfalú
kozmoszunkon túl (zártfalú,
a legzártabb fal a legijesztőbb:
az ismeretlenség) – igen, idejásztuk
a *nagy* kozmoszt, már ami
félelmünk illeti; –

S aztán – aztán, köd szálltán, mégis
a nem ismert, de tudott ég is,
a nem ismert, de tudott táj is
meghozta az otthont – az ismert
– nem helyet, de – koordinátát.
Földet ért a képzelet, megpihenni,
sár-magunk komiszkenyerét megenni.

AZ OSZLOP

(Tg-Jiu, 1969. ápr.)

The clock indicates the moment – but what does
eternity indicate? (Whitman)
(Az óra jelzi a pillanatot – de az örökkévaló-
ságot mi jelzi?)

Valahol a végtelen ég
s a végtelen föld között valahol,
a véges ember végtelen
gondolatai közt valahol,
a szem kihunyó tüze és
az elme végtelen szikrái közt valahol,
valahol véges életünk
két szélső pontja közt,
az Elérhetőnek határán valahol,
valami szédült nyugalom
kiirthatatlan reményeinek
határán valahol,
valami kába rettenet
kiirthatatlan borzalmainak
határán valahol,
ahol a szertefoszlott örökkévalóság
átengedi az Ember sorsát
az örökkévaló Jelennek,
hol az álom fölenged, hitté szelídülvén,
de annál szigorúbb a Törvény – –

a képzelet ott kezdi elképzelni, mit jelent
– ott kezdi remélni a Végtelent.

Valahol a végtelen ég
s a végtelen föld között valahol,
hol a perc súlya szertefoszlott,
hol a gondolat, a kifosztott,
tetszhalálból föltámadón
új életéi kezdi, hol áll az Oszlop.

Mert hát ilyen a véges ember –
kacérkodik a végtelennel.

A végtelennel, melyre nincsen mérce
(hisz ezért végtelen) –, tehát
nincs mód rá, hogy megértse.

Mert mi mindent mértékkel mérünk.

Azt, hogy mennyit is “nyom” a vérünk.
Hogy – így vagy úgy, de – mennyit érünk.
Mennyire félünk, mennyire élünk.
Vagy hogy a sors mennyire büntet.
És – egyetlenegy életünket.

De a ránk kiosztott
időben most már áll az Oszlop.
Nagy ellenünk, az elmúlás
tehetetlenül rázza öklét:
van már percmutatód, öröklét!

(1969)

LÍRAI PANOPTIKUM

SZilágyította: DOMOKOS

LÁSZLÓFFY ALADÁR: GAMMA

A görög elmék még hol se voltak, amikor én.
Azelőtt voltam Mozart Farkas Emőd és Strauss János
és pedagogosz Athénben, rövidnadrágos Fiaschkók kísérője,
 hogy el ne vesszenek a történelemben.
Én már kétezerhatszáz éve vagyok érzékeny,

és tudom, addig is gammasugár folyik ereimben, amíg az
emberiség kikészíti bennem magát.

Vivaldiak, Vivaldiak
muzsikálnak egy szív miatt,
mert Velence nem bármi lyuk,
tudják, nincs már mit várniuk,
és Rembrandt lefest egy-egy kóbort,
mi Amszterdamban puszta hóbot,
sokunkkal maradok magamra,
vagyok az X, vagyok a Gamma,
viszi a terhem – a bárkiét – a
gőzturbinás fotonrakéta.

Elméket emlékszem és sokszorosítom magam,
amíg maradékony vagyok, mert így állnak
a földi szolgáltatások:
fényt kapok a szemembe és agyam vize társtalan,
de beleüvöltöm az űrbe társaim vízhatlan agyát.
X! Gamma! PORST! Stb.
kaptam egy konkrét bolygót, hogy benépesítsem öcsök
verseivel.
Fríg sírok fölött száll a gólya,
bronzkori holtak légiója
az én utamon menetel,
mint valami Mene Tekel.
De most aztán Menje Tekel.

SZILÁGYI DOMOKOS: TÉLELŐ

“dass ich so traurig bin”
(Heine)

Én nem akartam télelőt
se délután se délelőtt
bírnuk ezt a
terhet atyámfia
(Shakespeare, Téli rege, I. 2.)
bukfenc ez újfent egyetemes
se karfiol se vitriol se fiola se
háromkirályok nyájas velocipéden se
a mulandóság vércsoportjait

ne aggdd, mert *jobb ha sok a
szellem mint ha kevés* (A vihar,
IV. 1.) és Bonaparte tábornok úr
mint a mulandóság úttörője – télelőn
ne várj orzott tavaszt hiszen
“where goest thou O Keesh” (Jack
London) én nem akartam
de így lőn és apolván sorainkat
Szókratész bűnöző unokái
nyámnyilasok és fáüldözők
megadjuk magunkat a földnek
ez elmúlt már ki-
rályom s kérem
felségedet
tekintse mint – – –
(Minden jó, ha vége jó, V. 3.)

MÉLIUSZ JÓZSEF: SZERELMES TRAGÉDIA EGY VOILÀHOZ

(Részletek)

XXXVI. Az ember olykor egy voilà
néha egyéb mint olykor
akár Zsuzsanna
és a Vének

XXXIX. Valamint a piros pipacs
melynek kelyhe
pipából faragván

XLIV. Három sarkon három voilà
alussza örök álmomat
barbituricumok által
miknek sisakja túl nehéz fejemnek

XLV. Itt kezdődik a voilà halála
és folytatódik
a pún háborúban
mikor az ember néha

LI. Kialudt a központi fűtés
és elhunyt a központi fűtő
oh ezek vagyunk mi
kávévíók
valamint a kávé megívói.

LVIII. A voilà szerelme
a voilà tragédiája
a képzelgés bűnbebocsáttatott
rózsafüzérét megháborítja a cáf
mint Esdrás és Nehémiás mondotta volt

P. S. Ceterum censeo
Igaz Szó esse delendam

MÁRKI ZOLTÁN: TÉLELŐ

A télelő az az előtél
ki engemet bizony lelőtél

grádicsos holnapok süvölvény
szelében izzadik az örvény

s a tudat rozzant lepedő még
így kívánja az epedő ég

szájából megfogan az átok
amint mondják a franciákok

és nem tudom hová jutunk ha
ennyien írunk az Utunkba

szerkesztői üzenetet
nyugodjék meg ülepetek

és szívetekben is az okság
mert csak abból lesz egy boldogság

amíg vasárnap délelőtt
megzengem én a télelőt.

SZÉKELY JÁNOS: ÉVEK

Barátaim, én nem tudom már,
Miért oly terjengős az ajkom.
Csak azt tudom, hogy elmesélem,
S ha nem figyeltek, elsóhajtom.

Az éveimnek száma sok volt,
Sok volt, mit mondtak éveimnek.
Szabtam belőlük árva múltat,
Mint bőrömhöz nőtt Nessus-inget.

Barátaim, hát nézzetek meg,
Így lettem vén oly ifjúképpen.
Hátrafelé töppedt a tarkóm,
Amíg elöl megnyúlt a képem.

És így ment ez előre-hátra,
S az évek egyre-másra jöttek,
A főszerkesztők megpofoztak,
Az ifjú költők meg leköptek.

Barátaim, ez így van olykor,
Jövünk-megyünk, akár az évek.
Barátaim, egy nagy gyanúm van:
Barátaim, én már nem élek.

Én csak kísértek itt e földön,
Nem veszek részt rosszban, se jóban,
Néha az utcákon kísértek
És néha a redakcióban.

Meghaltam, mielőtt a sorsom
Arany lett volna, mirrha, ámbra.
Ültessetek kék nefelejcsset
Szerkesztőségi kis szobámba.

PALÓCSAY ZSIGMOND: GÜRÜZD

–...Jó gürüzd! – kis gürüzd!
... Erre sikul a szíki hering...
Cakkos a prüttyögője, áll a jégben.
– Nem kéne, he, a lékben...? –

– Kéne, ha volna!
Nem papzsák a hering gyomra,
eddig mindig megküzdött,
ha elkapott gürüzdöt – – –
– Tartom a nyelet – üveg, japán,
– hideg van, kispám –
mondom, mert itt tipeg egy cők,
– hát tudhatod, te, jobban,
kendermagot nem hoztam!...
... Vág a nád már... pálinkás,
mint a részeg bölintás.
– Kakastejből varjúvaj lesz!
– Fél a gürüzd, mindjárt baj lesz.
– ...Jó gürüzd! – kis gürüzd! –
Szíki tó – – szíki tó; – :!
nádakkal sikító!!!!!!!
Gyül a hering, kincs, csomó – –
istenadta clinch-csomó!!!

GELLÉRT SÁNDOR: ILDIKÓ

Egyetlenegy Ubul fiam,
a Sár vize kicsi folyam,
mellette egy síkság vagyom,
úgy hívják, hogy Katalaunum.

Ide jöttek a magyarok
Ázsiából, de nem gyalog,
azelőtt a hun király jött
látni mikolai erdőt.

Ha már eljött, ha már itt vót,
elkérte a szép Ildikót,
egy sváb leány vót Gilvácsról,
nem is akadt párja máshol.

Ubul fiam, te tengerész,
a pitykéid mind sárgaréz
Ildikónak is a fejin
sárga vót a haja bizony.

Attila meg fakupába
bort ivott a sátorába,

így van írva Priszkosz rétor
saját priszkoszos kezétől.

Orosz földön nagy a síkság,
oda küldött Jány Gusztáv.
Megkeserült a Don-kanyar,
futottak a német hamar.

Azért mondom, hogy ne kókadj,
ne vegyél el Ildikókat,
járjad csak a tenger vizit,
amíg mások meg nem iszik.

Ilyen asszonyt nem is vállal,
aki beszélt Gulyás Pállal.
Beszéltem én, nem is egyszer,
még levelet is írt nekem.

SZEMLÉR FERENC: A TÁJ

A táj
így szól: – Ferenc, ne kiabálj,
főnt és alant
szádból susogjon gyöngé hang,
így szól a Cenk:
ne ostromold a végtelent,
válladra úgysem omol a
Nizsinszkijné Pulszky Romola.
Körötted megért, mint az alma,
a táj ipari forradalma,
melyen már tudsz száguldni átál
egy kis Fiáttal.
Nézd hát a tájat,
s míg nézed, álljad,
s míg állod, üld
a kivetült
derűtség optimizmusát,
mert így végződnek a tusák,
melyekben részt vesz az ifjúság
a Szejkén és a Cenk alatt,
amíg az élet elhalad.
A táj,
ha fáj,
akkor is int: ne kiabálj,

belül
derülj,
szemléld a népet emberül,
és megvetvén babért, banánt,
maradj tovább gyanánt.

FARKAS ÁRPÁD: HONN

Honn bolyongok a lőtön,
éggel a tetején,
hol felnőttem a honni
földnek ősi tején.

Valaki megviharzott itten,
török, német, tatár,
míg elrepült a történelem,
mint egy fáradt madár.

Vihar vert, fagy fűjt, zúzmara
és gamat meg csoma,
mégis eljutott Dardzsilingig
Kőrösi Csoma.

Szolgált a Rika erdejét,
kozmosz így maradhatott,
komák, hát ezt akarom én is,
hogy szolgálhassatok.

Én a harisnyát meg nem tagadom,
károg a múlt, akár a holló.
De közös fejünk fölött repült el
a tizenkettedik Apolló.

Hát lődörgök a honni lőtön,
mert itt a hazám, aki szesszen,
hadd hóbörögjön, aki hóbör,
csak meg ne vesszen.

De fűjja a szél, fűjja, fűjja
az én dalomat tág torokkal,
míg leborulok az útfélen
és kezelek a Sándorokkal.

(1969)